

палтото му съ глави, събирани по улицитѣ. Ние твърдо вѣрвахме, че ще му докараме голѣма радостъ, когато той късно вечерѣта забелѣжи, съ какъвъ голѣмъ запасъ отъ неговото любимо ядене сме го снабдили. А така окичената му фигура ни забавляваше твърде много. Ние тропяхме около него и пѣхме съчинената отъ насъ пѣсень:

Чирози Татата папа —

Папа, папа, папа!

Еднажъ, увлѣченъ отъ забавата на другаритѣ си, азъ дръпнахъ непредпазливо Татата за палтото. Той изгуби равновесие и падна. Когато другаритѣ му помогнаха да стане, азъ, скритъ задъ зидания стълбъ на дървената училищна ограда, видѣхъ сълзи по очитѣ му и чухъ, какъ разплакано каза на своя несвързанъ говоръ:

— То лошо, то лошо!..

Нѣщо ме бодна подъ лъжичката. Мина ми презъ ума да му поскамъ прошка и да му целуна ржка, но се побояхъ отъ другаритѣ си. Па и една скрита гордостъ, че съмъ по силенъ отъ Татата, ме въздържаше.

За станалото научи учительтъ. Той ме държа за поука на другитѣ цѣлъ часъ на колѣне и ме наковлади на татя. Но тая поука не помогна другиму, освенъ на мене. Вечерѣта, когато се нахранихме, тати се обърна къмъ мама: „Знаешъ ли, какво е направилъ голѣмиятъ ни хубосникъ?“ Мама изгледа и него и мене. Но тати, който и не очакваше отговоръ, продължи: „Днесъ свалилъ Татата Иванъ“... Азъ наведохъ глава не толкова отъ страхъ, колкото отъ срамъ.

— Тѣй ли? Свалилъ? Че какъ?